

Griffie Nr.:

CORRECTIONELE RECHTBANK TE LÉUVEN

Parket Not.:
LE66.99.380-04

Openbare terechtzitting van 31 oktober 2008.

In de zaak van het openbaar ministerie:

TEGEN:

geboren te op wonende te

Op de zitting aanwezig en bijgestaan door mr. oco mr.
advocaat te

2. met onderne-
mingsnummer zetel te
Op de zitting afwezig en vertegenwoordigd door mr. advocaat te

3. met ondernemingsnummer met zetel te
Op de zitting afwezig en vertegenwoordigd door mr. advocaat te

Naar deze rechtbank verwezen op bevel van de Raadkamer.

Beklaagd:

De eerste (de tweede (en de derde (

De eerste, de tweede en de derde, als dader of mededader, in toepassing van artikel 66 Strafwetboek,

Te op het goed gelegen te gekadastreerd:

deel, eigendom van de

1. In overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning,

van 1 mei 2000 tot 4 oktober 2004.

- vervangen en verplaatsen van een hoogspanningscabine
- poorten verbouwd te hebben van het bedrijfsgebouw
- wijziging in de gevels van het bedrijfsgebouw uitgevoerd
- vernieling groen in een parkzone door o.m. kappen van bomen.
- strijdig gebruik gemaakt te hebben van het terrein als parking
- een verharding in dolomiet te hebben aangelegd
- plaatsen van lichtreclame

te hebben uitgevoerd.

2. In overtreding van de artikelen 99, 101, 146 en 147 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, bepaalde handelingen, werken of wijzigingen te hebben uitgevoerd, voortgezet of in stand gehouden zonder voorafgaande uitdrukkelijke en schriftelijke vergunning, hetzij in strijd met de vergunning, hetzij na verval, vernietiging of het verstrijken van de termijn of schorsing van de vergunning, sedert 4 oktober 2004 tot en met 8 februari 2006, de toestand geschapen door werken vermeld in tenlastelegging B.1.a. in stand te hebben gehouden.

1. Procedure

1.1.

De rechtbank nam kennis van:

- de stukken van het onderzoek,
- de verwijzingsbeschikking van de raadkamer,
- de dagvaarding van beklaagden,
- de besluiten en stukken neergelegd door beklaagden,
- de besluiten van het Openbaar Ministerie.

De rechtbank hoorde:

- het Openbaar Ministerie in zijn vordering,
- de beklaagde bijgestaan door zijn raadsman, in zijn verdediging,
- de tweede en derde beklaagde, bij monde van hun raadsman, in hun verdediging.

De rechtbank beslist **op tegenspraak**.

1.2.

1.2.1.

Beklaagden stellen in besluiten dat de strafvordering vervallen is.

Zij halen aan dat de neergelegde klacht met burgerlijke partijstelling onontvankelijk is wat volgens hen tot gevolg heeft dat de strafvordering niet op geldige wijze werd ingesteld.

De vordering van de burgerlijke partij werd door de Raadkamer onontvankelijk verklaard en de burgerlijke partij werd veroordeeld voor de kosten van haar vordering. De Raadkamer heeft beklaagden wel naar de correctionele rechtbank verwezen wegens de tenlasteleggingen B1a en B2a zoals door het Openbaar Ministerie in de eindvordering omschreven (in de dagvaarding omschreven onder punt 1 en punt 2).

Het Openbaar Ministerie stelde aanvankelijk gedurende het gerechtelijk onderzoek geen vordering op basis van de aan hem overgemaakte burgerlijke partijstelling.

Volgens beklaagden is alles wat volgt op de onontvankelijke klacht met burgerlijke partijstelling nietig nu het Openbaar Ministerie ab initio geen vordering heeft gesteld.

Het Openbaar Ministerie vroeg wel om het gerechtelijk onderzoek uit te breiden bij kant-schrift van 16 april 2005.

Beklaagden stellen dat een uitbreiding van een onontvankelijke vordering (van de burgerlijke partij) niet mogelijk is.

Het Openbaar Ministerie stelt dat dit standpunt onjuist is en dat het niet uitmaakt of hij een vordering neemt die "bij uitbreiding" geschiedt, dan wel of het om een initiële vordering gaat. Het Openbaar Ministerie stelt ter terechtzitting dat het praktisch oogpunt hier bijkomend van belang is, namelijk dat er bovendien ook gedagvaard werd en dat bijgevolg de vordering, indien niet via de Raadkamer, via de dagvaarding aanhangig is.

Het Openbaar Ministerie stelt dat hij overigens ook aanvullend nog feiten kan toevoegen in de eindvordering waarvoor geen gerechtelijk onderzoek werd gevorderd maar die blijken uit het onderzoeksdossier.

1.2.2.

1.2.2.1.

Beklaagden werden door de Raadkamer enkel verwezen voor de feiten omschreven onder de tenlasteleggingen B1a en B2a zoals omschreven in de vordering van de procureur des Konings voor de Raadkamer.

De rechtbank is dan ook enkel gevat om over deze feiten uitspraak te doen. Wat de burgerlijke partijstelling betreft werd door de Raadkamer tot de onontvankelijkheid ervan besloten.

De rechtbank is dus slechts gevat in zoverre en voor die feiten waarvoor beklaagden door de Raadkamer werden verwezen.

1.2.2.2.

De Raadkamer moet uitspraak doen over de feiten waarvoor het onderzoek regelmatig en uitdrukkelijk aan de onderzoeksrechter werd opgedragen door de vorderingen van de procureur des Konings of door de burgerlijke partijstellingen.

Daarmee wordt gelijkgesteld de feiten waarvoor geen gerechtelijk onderzoek werd gevorderd maar waarvoor de procureur des Konings in zijn eindvordering de verwijzing naar de rechtbank vordert (zie ook Raoul DECLERCQ, *Beginselen van de strafrechtspleging*, 4e ed. 2007, pagina 323). Het Openbaar Ministerie, dat beslist over de strafvordering, kan immers de aanhangigmaking van de zaak bij de onderzoeksrechter niet alleen uitbreiden door tijdens het onderzoek aanvullende vorderingen te nemen, maar ook door in zijn vordering met het oog op de regeling van de rechtspleging feiten in aanmerking te nemen die niet bij de onderzoeksrechter aanhangig waren gemaakt, maar uit het onderzoeksdossier blijken (zie daarbij art. 127 Sv.).

Een onontvankelijke burgerlijke partijstelling stelt de strafvordering niet in en maakt de zaak niet aanhangig bij de onderzoeksrechter (zie ook Raoul DECLERCQ, *Beginselen van de strafrechtspleging*, 4e editie 2007, pagina 237).

Indien echter het Openbaar Ministerie na de burgerlijke partijstelling van de benadeelde zelf ook een gerechtelijk onderzoek heeft gevorderd dan kan de Raadkamer niet meer besluiten tot de onontvankelijkheid van de strafvordering op grond van de onontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling. De toestand is op dat punt dan geregulariseerd door de vordering van de procureur des Konings in zover deze zelf regelmatig is (zie ook Raf Verstraete, *Handboek Strafvordering*, Maklu, 2003, pag.437).

De burgerlijke partijstelling voor de onderzoeksrechter brengt op zichzelf de inwerkingstelling van de strafvordering met zich mee, ongeacht of het Openbaar Ministerie tevens vordert. De initiële saisine van de onderzoeksrechter kan naderhand uitgebreid worden tot andere feiten bijvoorbeeld door een uitbreidende vordering van het Openbaar Ministerie na een burgerlijke partijstelling (zie ook Raf Verstraete, *Handboek Strafvordering*, Maklu, 2003, pagina 295).

In casu werd de strafvordering ingesteld bij de onderzoeksrechter louter op basis van de burgerlijke partijstelling (later onontvankelijk verklaard).

De burgerlijke partijstelling omvatte onder meer: het vervangen en verplaatsen van een hoogspanningscabine (punt 2 van de klacht), het verbouwen van poorten van het bedrijfsgebouw (zie punt 3 klacht met burgerlijke partijstelling), het vernielen van groen in een parkzone (punt 4), het maken van lichtreclame (punt 5), strijdig gebruik te hebben gemaakt van het terrein als parking (punt 8), wijziging in de gevels (punt 10). Dit zijn feiten waarvoor beklagden verwezen worden en die thans vermeld worden in de dagvaarding.

Het Openbaar Ministerie verklaarde, na kennis te hebben genomen van de klacht met burgerlijke partijstelling, bij kantschrift van 8 november 2004 dat hij in deze zaak geen vordering meende te moeten nemen (stuk 5). Het Openbaar Ministerie vroeg later, bij kantschrift van 16 april 2005, wel om de zaak uit te breiden met betrekking tot bepaalde feiten (zie kantschrift -groene vordering- in de blauwe kist nummer 1 vooraan).

Het is misschien merkwaardig dat de "uitbreiding" door het Openbaar Ministerie gevraagd wordt voor dezelfde feiten die reeds aanhangig waren middels de klacht met burgerlijke partijstelling en waarvoor het Openbaar Ministerie aanvankelijk meende niet te moeten vorderen.

De procureur des Konings kan echter ten allen tijde een aanvullende of een uitbreidende vordering nemen. In tegenstelling tot wat beklagden menen kan de onderzoeksrechter ook bij een initiële vordering een strijdig bevel geven voor wat betreft het weigeren van specifieke onderzoeksverrichtingen (dit is bijvoorbeeld een verzoek tot het verrichten van een huiszoeking) die daarbij gevraagd zouden worden, het onderzoek op zich - dus naar de feiten, of naar de feiten bij uitbreiding - kan daarentegen niet worden geweigerd, ook niet wanneer bij uitbreiding een onderzoek naar feiten gevraagd wordt en het niet gaat om een verzoek tot het verrichten van specifieke onderzoeksverrichtingen.

De procureur des Konings kan het gerechtelijk onderzoek immers mee sturen en steeds bijkomende vorderingen nemen waarbij hij indien hij dit opportuun acht de opdracht van de onderzoeksrechter kan uitbreiden (zie ook hieromtrent Chris Van den Wyngaert, *Strafrecht, Strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, pg 792).

De onderzoeksrechter is gevat voor feiten. Uit het kantschrift van 16 april 2005 blijkt dat de feiten waarvoor gevorderd werd door de procureur des Konings onder de noemer "uitbreiding" reeds aanhangig waren op dat ogenblik middels de burgerlijke partijstelling (die onontvankelijk verklaard werd) zodat het eigenlijk geen daadwerkelijke uitbreiding betrof, maar het om een vordering voor dezelfde feiten ging (hoger werden de feiten vervat in de burgerlijke partijstelling reeds weergegeven - zijnde dezelfde feiten als deze vervat in de vordering van de procureur des Konings bij kantschrift van 16 april 2005), waarbij aan de onderzoeksrechter bijkomend stukken uit een opsporingsonderzoek (aangaande dezelfde feiten) werden overgemaakt.

Het Openbaar Ministerie vorderde dus met betrekking tot deze feiten een gerechtelijk onderzoek, zij het pas op 16 april 2005. Het feit dat het Openbaar Ministerie dit een uitbreiding van het onderzoek noemt is niet relevant, uit de vordering in het kantschrift blijkt immers duidelijk dat het gaat om een vordering naar het onderzoek van de feiten waarvoor beklagden thans zijn verwezen. Dat het Openbaar Ministerie minstens met betrekking tot enkele feiten voorheen geen vordering meende te moeten stellen doet geen afbreuk aan het feit dat zij dit later, op 16 april 2005, wel deed. Geen enkele bepaling belet het Openbaar Ministerie dit alsnog te doen in de loop van het onderzoek. Eens de zaak bij de onderzoeksrechter aanhangig is verliest de procureur des Konings de mogelijkheid om af te zien van vervolging. Er wordt daarentegen geen termijn bepaald binnen dewelke de procureur des Konings tijdens het lopende gerechtelijk onderzoek een vordering tot onderzoek van feiten moet instellen.

De vordering per kantschrift vanwege het Openbaar Ministerie op 16 april 2005 gebeurde op regelmatige wijze. De strafvordering is dus regelmatig voor wat betreft de door de procureur des Konings gevorderde feiten vanaf 16 april 2005. Zoals hoger reeds gesteld kan de raadkamer niet meer op grond van de onontvankelijkheid van de burgerlijke partijstelling besluiten tot de onontvankelijkheid van de strafvordering met betrekking tot bepaalde feiten indien het Openbaar Ministerie na de burgerlijke partijstelling van de benadeelde zelf ook een gerechtelijk onderzoek heeft gevorderd met betrekking tot die fei-

ten. Bovendien kan de procureur des Konings in zijn eindvordering feiten opnemen waarvoor geen gerechtelijk onderzoek werd gevorderd (zie hoger).

Vanaf 16 april 2005 werden stukken gevoegd en onderzoeksdaden verricht met betrekking tot de feiten waarvoor beklagden werden verwezen, stukken die niet geënt zijn op de klacht met burgerlijke partijstelling.

1.2.2.3.

De strafvordering werd dan ook, voor wat betreft de feiten waarvoor beklagden werden verwezen, tijdig en regelmatig ingesteld, en is ontvankelijk.

Ten onrechte spreekt de raadkamer over een gegronde vordering. De gegrondheid wordt thans onderzocht.

2. Bespreking van de ten laste gelegde feiten

2.1.

De feiten ten aanzien van eerste en tweede beklagden.

2.1.1.

Met betrekking tot het vervangen en het verplaatsen van een hoogspanningscabine.

Eerste en tweede beklagde betwisten het moreel bestanddeel van de tenlastelegging en stellen dat er geen algemeen opzet in hun hoofde aanwezig was, minstens dat er sprake is van onoverwinnelijke dwaling.

Dwaling slaat op het cognitief aspect van het opzet. Dwaling wordt gelijkgesteld met onwetendheid en veronderstelt een verkeerd begrip omtrent de feiten of de strafbaarheid van de gedraging. Of het om een feitelijke dan wel om een rechtsdwaling gaat is eigenlijk zonder belang nu in beide gevallen vereist is dat de dwaling onoverwinnelijk is opdat er sprake kan zijn van een schulditsluitingsgrond (zie hierover ook Chris Van den Wyngaert, *Strafrecht. Strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, pg 286 en verder). Het criterium om de onoverwinnelijkheid te beoordelen bestaat in de vraag of een gemiddeld redelijk en vooruitziend persoon in dezelfde omstandigheden het misdrijf zou hebben gepleegd.

Ook de feitelijke dwaling kan op juridische elementen slaan, zoals bijvoorbeeld het zich vergissen omtrent de juiste draagwijdte van een reglementering of een rechterlijke beslissing ten gevolge van een verkeerd deskundig advies (zie ook Chris Van den Wyngaert, *Strafrecht. Strafprocesrecht en internationaal strafrecht*, Maklu, 2003, pg 287).

Beklagden worden met betrekking tot het vervangen en het verplaatsen van een hoogspanningscabine vervolgd voor de periode van 1 mei 2000 tot 4 oktober 2004.

Op 1 juni 2004 werd een vergunning desbetreffende aangevraagd. Op 22 juni 2004 werd ook een vergunning verleend. Deze vergunning werd echter tijdelijk ingetrokken (na klacht van de gestelde burgerlijke partij in dezer) omdat de aanvrager niet de volledige eigendom zou hebben gehad van de grond waarop de cabine diende te worden geplaatst.

Later, op 4 februari 2005, werd echter de oorspronkelijk verleende vergunning bevestigd. De ambtenaar, diensthoofd van de dienst stedenbouw van _____ zijnde de ge-
naamde _____ deelt bij verhoor mee dat het volgens haar niet nodig geweest
was om de vergunning tijdelijk in te trekken (stuk 15). Zij stelt dat het ook steeds de be-
doeling geweest is om de vergunning af te leveren en het volgens haar niet zou getuigen
van een behoorlijk bestuur om een proces-verbaal van bouwovertreiding op te stellen.

_____ wordt voorts mee-
gedeeld dat de grond voor de intrekking van de afgeleverde vergunning van 1 juni 2004
bestond in de klacht van _____ waarbij zij de opmerking maken dat op de huidige
stedenbouwkundige aanvraagformulieren de clausule met betrekking tot het eigenaarsta-
tuut werd geschrapt (stuk 22).

In de gegeven omstandigheden is het duidelijk dat het niet alleen gaat om een beperkte
periode waarin de vergunning werd ingetrokken (veel kleiner dan deze waarvan het
Openbaar Ministerie spreekt), maar dat ook het opzet voor beklaagden in deze periode
niet aanwezig was en dat er sprake is in hun hoede van onoverwinnelijke dwaling. Im-
mers zelfs het hoofd van de stedenbouwkundige dienst meende dat de vergunning niet
diende te worden ingetrokken en zegt dat het steeds de bedoeling was om een vergunning
af te leveren. Iedere burger in dezelfde omstandigheden geplaatst zou dan ook hebben ge-
dwaald over de draagwijdte van de reglementering en de strafbaarheid van zijn handelen
ter zake.

Eerste en tweede beklaagden worden vrijgesproken voor de feiten onder 1 en 2 die be-
trekking hebben op het vervangen en het verplaatsen van een hoogspanningscabine.

2.1.2.

Met betrekking tot het verbouwen van poorten van het bedrijfsgebouw en het uitvoeren
van wijzigingen in de gevels van het bedrijfsgebouw.

De poorten dienden gewijzigd te worden omwille van het vernieuwen van een carwash-
installatie wat geen vergunningsplichtige aangelegenheid is indien het gaat om het ver-
nieuwen van een bestaande installatie.

Volgens het diensthoofd van de dienst stedenbouw van _____ zijnde de ge-
naamde _____ levert het wijzigen van een opening in een skeletbouw geen con-
structieve problemen op, zodat het al dan niet vergunningsplichtig karakter ervan in vraag
gesteld kan worden.

Het gaat in casu om een beperkte gevelwijziging die noch het volume, noch het gebruik
van het gebouw wijzigen.

Bovendien blijkt uit de stukken dat door het College van Burgemeester en Schepenen van _____
geen beslissing werd genomen betreffende een aanvraag tot herinrichting
van de bedrijfsgebouwen ingediend door tweede beklaagde die dan ook op 22 oktober
2004 hoger beroep instelde bij de Bestendige Deputatie die het beroep inwilligde op 26
april 2005. Hiertegen tekende het College van Burgemeester en Schepenen van _____
op haar beurt hoger beroep aan bij de bevoegde minister voor Ruimtelijke Orde-
ning die dit op 24 april 2006 heeft verworpen en de bekomen vergunning vanwege de Be-
stendige Deputatie heeft bevestigd. Onder meer werd daarbij de overweging gemaakt dat

de aanvraag in overeenstemming is met de uitzonderingsregel van artikel 145 bis DORO en dat conform deze regelgeving de verbouwing van een bestaand vergund gebouw zoals in casu binnen het bestaand bouwvolume mogelijk is. Ook werd later, op 9 september 2005, een vergunning bekomen voor het verbreden van de garagepoort en voor het plaatsen van een bijkomende poort.

Het Openbaar Ministerie moet het bewijs leveren van de door hem aangevoerde feiten en van alle bestanddelen van het misdrijf, hierbij mag geen enkele ruimte worden gelaten voor twijfel. De minste twijfel, hoe klein ook, wordt in het voordeel van beklaagden uitgelegd.

In casu wordt het bewijs niet geleverd dat een vergunning diende te worden gevraagd en dat beklaagden wetens en willens wijzigingen aanbrachten zonder een vergunning te vragen. Aangezien overigens hier zelfs het diensthoofd van de dienst stedenbouw zich afvraagt of er wel een vergunningsplicht bestaat mag het niet verwonderen dat beklaagden onoverwinnelijk dwalen omtrent dit gegeven.

2.1.3.

Met betrekking tot de vernieling van groen in een parkzone onder meer door het kappen van bomen.

Er werd op 3 december 1992 een vergunning afgeleverd voor het kappen van bomen en het nivelleren van het terrein in kwestie. Er werd hierbij bepaald dat er aanplantingen dienden te gebeuren en dat teelaarde moest worden gebruikt voor het nivelleren. Rond het bedrijf diende, met betrekking tot de reeds ontboste zone, waar met teelaarde moest worden genivelleerd, een groen scherm te worden geplaatst. Er werd een proces-verbaal opgesteld betreffende het niet naleven van het nivelleren met teelaarde. Het niet nivelleren met teelaarde kan niet worden begrepen onder de noemer "vernielen" (van het feit dat er niet met teelaarde werd genivelleerd maar er sprake is van een ophoging met grind en grond is overigens sprake hieronder onder punt 2.1.4).

Op basis van de bijgebrachte foto's kan niet worden uitgemaakt of er effectief bomen, dan wel struikgewas, gekapt werden. De foto's op zich maken dan ook geen bewijs uit van het feit dat er vernielingen van groen in een parkzone zouden zijn aangebracht. Het Openbaar Ministerie preciseert niet waaruit de vernielingen zouden bestaan behoudens uit het kappen van bomen.

Volgens de verklaring van de adjunct stadssecretaris en de schepen van ruimtelijke ordening van (stuk 22) zou er door de politie vastgesteld zijn op 1 juni 2002 dat er achter de parking bomen zouden zijn gekapt. Hierbij wordt niet meegedeeld of het niet toegelaten was deze bomen te kappen (er was immers de vergunning van 3 december 1992) en uit het dossier blijkt dit gegeven niet, er werd namelijk geen proces-verbaal gevoegd waaruit zulke vaststellingen door de politie blijken. Er is voorts in het dossier sprake van het kappen van bomen dat zou hebben plaats gehad voor de periode waarvoor beklaagden verwezen werd.

Beklaagden worden dan ook vrijgesproken.

2.1.4.

Met betrekking tot het strijdig gebruik te hebben gemaakt van het terrein als parking en een verharding in dolomiet te hebben aangelegd.

De herstellvordering heeft betrekking op deze inbreuken.

Eerste beklagde verklaart bij zijn verhoor door de politie dat hij op 3 december 1992 bij een loketbediende van de dienst Ruimtelijke Ordening van [] navraag deed omtrent de geplande werken met betrekking tot de parking. Deze zou hem mondeling geïnformeerd hebben dat er geen enkel probleem was met betrekking tot de werken. Op 29 mei 2002 is vervolgens een bediende van de dienst Ruimtelijke Ordening van [] bij eerste beklagde geweest waarbij volgens deze laatste werd meegedeeld dat de parking niet gebruikt mocht worden maar dat de werken (die al uitgevoerd werden) niet dienden te worden stopgezet. Eerste beklagde stelt bij zijn verhoor op 31 maart 2003 dat hij het spijtig vindt dat hij, na al de voorafgaande inlichtingen die hij had ingewonnen, de parking niet mag gebruiken.

Ook schrijft beklagde een brief aan de burgemeester van [] op 14 juni 2002 waarbij hij zich onder meer beklagt over het feit dat hij aan het loket inlichtingen bekam op basis waarvan hij bepaalde werkzaamheden aanvatte. In dit schrijven stelt beklagde onder meer dat volgens de loketbediende de met onkruid overgroeide grindlaag mocht worden hersteld en vervangen, dat dit instandhoudingswerken zijn waarvoor geen vergunning vereist is, wat hem tevens door de loketbediende zou zijn meegedeeld.

Bij schrijven van 20 juni 2002 verklaart [] dat eerste beklagde verkeerde inlichtingen verstrekt heeft aan het loket van de dienst en dat er nooit een aanvraag geweest is voor het aanleggen van een parking waarvoor ook geen toelating kan afgeleverd worden aangezien het perceel volgens het gewestplan gelegen is in een parkzone. Uit dit schrijven blijkt dat reeds in 1987 aan [] meegedeeld werd dat een parking in een parkzone niet toegelaten was. Van het herstellen van een grindlaag kan volgens dit schrijven geen sprake zijn nu daarvoor geen vergunning werd afgeleverd.

Op 30 mei 2002 werd een proces-verbaal van bouwovertrading opgemaakt. Hierbij is sprake van het feit dat een vergunning werd afgeleverd op 3 december 1992 waarbij vermeld werd dat een ophoging diende uitgevoerd te worden met teelaarde. De plannen die door beklagde bij de controle werden overhandigd geven een verhoging weer van grond en grind. Hiervoor bestaat geen vergunning. De aanpassingswerken zijn dan ook geen instandhoudingswerken.

Op 21 oktober 2002 wordt door de Stedenbouwkundig inspecteur gevorderd dat er een einde gesteld wordt aan het strijdig gebruik van het terrein als parking, dat de uitgevoerde verharding in dolomiet verwijderd wordt en dat aanpassingswerken dienen uitgevoerd te worden volgens de voorwaarden opgelegd in de bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgermeester en Schepenen van [] aan de rechtsvoorganger op 3 december 1992.

In tegenstelling tot wat beklagden voorhouden zijn het verharderen in dolomiet geen instandhoudingswerken zoals blijkt uit het strafdossier waar de overtreding van het decreet houdende de organisatie van ruimtelijke ordening duidelijk blijkt. Beklagden konden en

moesten dit weten. Een redelijk voorzichtig persoon zou in dezelfde omstandigheden dergelijke inbreuken niet begaan hebben en zou zich schriftelijk vergewist hebben van de aanwezigheid van de nodige vergunningen en de overeenstemming van de werken hiermee.

De inbreuken die betrekking hebben op het strijdig gebruik maken van het terrein als parking en een verharding in dolomiet te hebben aangelegd zijn bewezen.

2.1.5.

Met betrekking tot het plaatsen van lichtreclame.

Uit het strafdossier blijkt duidelijk dat deze inbreuk bewezen is. Of beklaagden zelf zijn overgegaan tot de plaatsing ervan is niet relevant nu hij wel de vermelde bedrijfsnaam heeft laten wijzigen. Het feit dat er al lichtreclame bestond bij zijn aankomst in 1995 evenmin. Beklaagden dienden als redelijke vooruitziende en voorzichtige personen er zich van te vergewissen dat dergelijke lichtreclame conform de geldende wettelijke voorschriften was.

De inbreuk is bewezen.

2.2.

De feiten ten aanzien van derde beklagde.

Het is in het geheel niet duidelijk welke feiten waarvoor beklagde werd verwezen een verband houden met de activiteiten van de rechtspersoon van derde beklagde.

Ter terechtzitting werd hieromtrent verduidelijking gevraagd aan het Openbaar Ministerie dat vervolgens de vrijspraak vorderde voor

Het komt aan het Openbaar Ministerie toe het bewijs te leveren van de feiten waarvoor beklagde wordt vervolgd.

Derde beklagde wordt vrijgesproken voor alle feiten onder de tenlasteleggingen.

3. De straftoemeting

Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met de aard en de ernst van de feiten, met het eventueel strafrechtelijk verleden van eerste beklagde en met zijn persoonlijkheid.

De bewezen verklaarde feiten zijn de uiting van éénzelfde strafbaar opzet.

3.1. Ten aanzien van eerste beklagde.

Het Openbaar Ministerie vordert voor eerste beklagde een geldboete van 250 euro.

Uit het schrijven van Schepen van ruimtelijke ordening en jeugd
(stuk 22), overgemaakt door het Ministerie van de Vlaamse Gemeenschap, Afdeling

Ruimtelijke Ordening, aan de onderzoeksrechter, blijkt dat deze tot het besluit komt dat de inbreuken beperkt zijn, namelijk zij schrijft dat de klachtenstroom totaal niet in verhouding staat tot de reële toestand maar dat de zaak voerder wel niet geheel vrijuit gaat.

Zowel uit het dossier als ter terechtzitting is gebleken dat eerste beklaagde meegewerkt heeft met het gehele onderzoek en schuldinzicht heeft. Eerste beklaagde deelt mee dat het niet eenvoudig is in een administratieve molen de zaken goed draaiende te houden en een bedrijf met het oog op economisch welvaren hier doorheen te leiden, hetgeen inderdaad blijkt uit het dossier en de vele stappen die ook door beklaagde werden gezet.

Beklaagde heeft een blanco strafregister en vraagt het voordeel van de opschorting te mogen genieten.

De rechtbank meent dat beklaagde door huidige zaak voldoende verwittigd werd opdat er zich geen herhaling zal voordoen. Een straf dringt zich in de gegeven omstandigheden niet op.

Het opschorten van de uitspraak van de veroordeling zal de doeleinden van de strafvervolgning verwezenlijken. Bijgevolg wordt de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar vanaf heden opgeschort.

Beklaagde heeft zijn instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Naast de veroordeling tot de kosten van het onderzoek, wordt een verplichte vaste vergoeding opgelegd voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure.

3.2. Ten aanzien van tweede beklaagde.

Het Openbaar Ministerie vordert voor tweede beklaagde een geldboete van 250 euro.

Tweede beklaagde stelt dat er sprake is van de overschrijding van de redelijke termijn en vraagt de rechtbank om hiermee rekening te houden bij het beoordelen van de strafmaat.

Art. 6, lid 1 EVRM kent aan eenieder het recht toe om bij het bepalen van de gegrondheid van de tegen hem ingestelde strafvordering, binnen een redelijke termijn gevonnist te worden. De redelijke termijn van art. 6, lid 1 EVRM is van toepassing bij de behandeling van zowel de duur van de procedures van onderzoek, als van de procedures die tot de vaststelling van de gegrondheid van de ingestelde strafvordering leiden.

Het recht om binnen een redelijke termijn gevonnist te worden heeft een dubbel doel, namelijk het bevorderen van een goede rechtsbedeling en het dienen van de belangen van de verdachte die anders te lang onder de dreiging van vervolging moet leven.

In strafzaken moet dan ook de nodige spoed worden nagestreefd, zowel in het belang van de maatschappij in het algemeen, als van de verdachte in het bijzonder, voor wie de zaak niet nodeloos mag aanslepen.

Het begrip redelijke termijn wordt door het EVRM niet bepaald en het is aan de rechtpraak om dit begrip te omschrijven waarbij in het algemeen rekening wordt gehouden met de ingewikkeldheid van de zaak, de houding van de verdachte en de wijze waarop de zaak door de gerechtelijke autoriteit wordt behandeld.

Artikel 21ter van de Voorafgaande titel Wetboek Strafvordering bepaalt verder dat de rechtbank de veroordeling bij eenvoudige schuldigverklaring kan uitspreken of een straf kan uitspreken die lager is dan de wettelijke minimumstraf, indien de duur van de strafvordering de redelijke termijn heeft overschreden.

De onderscheiden feiten die de beklaagde ten laste worden gelegd situeren zich in de periode van 1 mei 2000 tot 4 oktober 2004. De klacht met burgerlijke partijstelling werd neergelegd op 4 oktober 2004. Op 8 februari 2006 werd het dossier door de onderzoeksrechter meegedeeld aan de procureur des Konings. Op 13 november 2006 werd de eindvordering opgesteld door de procureur des Konings. De Raadkamer verwees beklaagden naar de correctionele rechtbank op 2 februari 2007. Op 18 januari 2008 vond de inleidende zitting plaats. Op deze zitting werd aan de rechtbank uitstel gevraagd om de zaak te behandelen door de advocaat van eerste beklaagde. Op 6 juni 2008 werd de zaak gepleit en in beraad genomen door de rechtbank.

De zaak vertoont een zekere complexiteit in die zin dat bij verschillende instanties navraag diende te worden gedaan omtrent het verloop van de feiten. Hiermee rekening houdende is het hoger-geschetst verloop van het onderzoek en de verdere procedure (waarbij ook eenmalig door beklaagde uitstel gevraagd werd) niet onredelijk. De rechtbank is van oordeel dat er geen overschrijding van de redelijke termijn is alhoewel zij begrijpt dat het voor beklaagde een lange periode van onzekerheid was.

De rechtbank houdt er echter rekening mee dat door het Openbaar Ministerie geen andere inbreuken lastens tweede beklaagde worden meegedeeld, noch voor, noch na huidige feiten. Ook werd door tweede beklaagde correct meegewerkt met het onderzoek en werden alle gegevens verstrekt.

De feiten die bewezen verklaard worden zijn zeer beperkt in verhouding tot de klachtenstroom waarmee tweede beklaagde zich geconfronteerd zag.

Ook voor tweede beklaagde is de rechtbank van oordeel dat er schuldinzicht is en dat zij door huidige zaak voldoende verwittigd werd opdat er zich geen herhaling zal voordoen.

In die zin en rekening houdende met al deze elementen dringt een straf zich in de gegeven omstandigheden niet op.

Het opschorten van de uitspraak van de veroordeling zal de doeleinden van de strafvervolgning verwezenlijken. Bijgevolg wordt de uitspraak van de veroordeling gedurende een termijn van drie jaar vanaf heden opgeschort.

Beklaagde heeft zijn instemming betuigd met de opschorting van de uitspraak van de veroordeling.

Naast de veroordeling tot de kosten van het onderzoek, wordt een verplichte vaste vergoeding opgelegd voor de kostprijs van het verloop van de strafprocedure.

3.3.

Het onderzoek had deels betrekking op feiten waarvoor beklaagden worden vrijgesproken zodat de helft van de kosten ten laste van de Belgische staat moet worden gelegd.

4. De herstellvordering

Het Openbaar Ministerie vordert om in te gaan op de herstellvordering zoals geformuleerd door de Stedenbouwkundig Inspecteur.

De motivering die de Stedenbouwkundig Inspecteur bij zijn herstellvordering voegt is duidelijk en blijkt ook niet te worden aangevochten door beklaagden.

De rechtbank verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond in de mate hierna bepaald.

De rechtbank beveelt eerste en tweede beklagde om binnen de termijn van zes maanden na de betekening van huidig vonnis de toestand te herstellen als volgt:

- een einde stellen aan het strijdige gebruik van het terrein als parking in zover hiervoor inmiddels geen vergunning werd verkregen,
- het verwijderen van de uitgevoerde verharding in dolomiet in zover hiervoor inmiddels geen vergunning werd verkregen, en het uitvoeren van aanpassingswerken volgens de voorwaarden opgelegd in de bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen op 3 december 1992 aan

De rechtbank beveelt de Vlaamse regering of door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren om ambtshalve de bevolen herstellmaatregel uit te voeren in de plaats van beklagden en op hun kosten indien beklagden zelf niet vrijwillig overgaan tot het uitvoeren ervan binnen de bevolen termijnen.

Een dwangsom is efficiënt om beklagden ertoe te nopen de beslissing uit te voeren. Er is in casu geen reden tot het opleggen van een dwangsom nu uit de houding van beklagden doorheen heel het onderzoek en ter terechtzitting evenals uit het strafdossier blijkt dat er geen reden bestaat om te twijfelen aan het feit dat beklagden eigenhandig zullen overgaan tot uitvoering van de rechterlijke beslissing.

OP DEZE GRONDEN en met toepassing van de artikelen:

- 50-65-66 van het Strafwetboek
- 99, 101, 146, 147 en 160 van het decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening
- 194-195 van het Wetboek van Strafvordering
- 2-77 van het K.B. van 27 april 2007 houdende algemeen reglement op de gerechtskosten in strafzaken
- 1-3-6-13 van de wet van 29 juni 1964, gew. door de wet van 22 maart 1999
- 2-11-12-13-14-31-32-34-35-36-37-41 wet 15 juni 1935 op het gebruik van de talen in gerechtszaken, door de voorzitter aangeduid.

UITSPRAAK

De rechtbank doet uitspraak in eerste aanleg en op tegenspraak.

1.

De rechtbank verklaart de strafvordering ontvankelijk.

De rechtbank verklaart de feiten die ten grondslag liggen aan de verschillende tenlasteleggingen NIET bewezen lastens derde beklaagde en spreekt derde beklaagde vrij.

De rechtbank verklaart lastens eerste en tweede beklaagde enkel de feiten bewezen onder de beide tenlasteleggingen die betrekking hebben op het strijdig gebruik maken van het terrein als parking en een verharding in dolomiet te hebben aangelegd en deze die betrekking hebben op het plaatsen van lichtreclame.

De rechtbank gelast voor eerste beklaagde net betrekking tot deze bewezen verklaarde feiten de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor de tenlastelegging gedurende een periode van drie jaar vanaf heden.

De rechtbank legt aan eerste beklaagde een vergoeding van 29,30 euro op.

De rechtbank gelast voor tweede beklaagde net betrekking tot deze bewezen verklaarde feiten de **opschorting** van de uitspraak van de veroordeling voor de tenlastelegging gedurende een periode van drie jaar vanaf heden.

De rechtbank legt aan tweede beklaagde een vergoeding van 29,30 euro op.

De rechtbank acht de overige feiten onder de beide tenlasteleggingen NIET bewezen lastens eerste en tweede beklaagde en spreekt hen hiervoor vrij.

De rechtbank begroot de gerechtskosten gemaakt door het openbaar ministerie op 194,81 euro en legt deze voor de helft *hoofdelijk* ten laste van eerste en tweede beklaagde. De overige helft legt de rechtbank ten laste van de Belgische Staat.

2.

De rechtbank verklaart de herstellvordering ontvankelijk en gegrond in de mate hierna bepaald.

De rechtbank beveelt eerste en tweede beklaagde om binnen de termijn van zes maanden na de betekening van huidig vonnis de toestand te herstellen als volgt:

- een einde stellen aan het strijdige gebruik van het terrein als parking.
- het verwijderen van de uitgevoerde verharding in dolomiet en het uitvoeren van aanpassingswerken volgens de voorwaarden opgelegd in de bouwvergunning afgeleverd door het College van Burgemeester en Schepenen op 3 december 1992 aan de

De rechtbank beveelt de Vlaamse regering of door de Vlaamse regering aangewezen ambtenaren om ambtshalve de bevolen herstelmaatregel uit te voeren in de plaats van beklagden en op hun kosten indien beklagden zelf niet vrijwillig overgaan tot het uitvoeren ervan binnen de bevolen termijnen.

3.

De rechtbank zegt voor recht dat melding van dit vonnis zal gemaakt worden in de rand van de overschrijving van de dagvaarding op het tweede hypotheekkantoor van

De rechtbank zegt voor recht dat dit vonnis dient overgeschreven overeenkomstig art. 160 en ingeschreven in het register van de vergunningen overeenkomstig art. 161 Decreet houdende organisatie van de ruimtelijke ordening van 18 mei 1999.

DIT VONNIS WERD UITGESPROKEN in de openbare terechtzitting van de éénten-
twintigste kamer op de hierboven aangeduide datum waar tegenwoordig waren:

rechter;
substituut-procureur des Konings;
adjunct-griffier.